

**EMB
AR
RAT**

**27 MAIG
05 JUNY 2022
MUSEU TREPAT
TÀRREGA**

ALBA VILARDEBÒ

Res, nada, nothing, 2022

Alba Vilardebò ve del món del disseny gràfic, un ofici que es basa a implementar estratègies visuals al servei de la comunicació. Potser és per això que aquesta artista santcugatena mostra tant d'interès en les formes que adopten el llenguatge i els codis de comunicació d'avui, i també els seus efectes no desitjats.

Vivim en el que el professor Castells en diu la societat informacional, això és la societat que converteix la informació en una font fonamental de productivitat i poder. No obstant això, amb els anys i amb l'adveniment de les xarxes socials hem vist com tot aquest compendi d'informació inabastable ha generat un col·lapse per excés.

I és en aquest sentit, que Alba Vilardebò reconeix que aquest model de societat en el qual ella també s'hi emmiralla i enlluerna, l'afecta. Són el post, la story, o el tuit i la dependència que generen. D'altra banda, ella es reconeix una espectadora directa d'aquesta societat virtual que viu a la pantalla. L'artista, com a usuària activa que és d'Internet, també comparteix les seves fotografies i vídeos, contribuint així a engrèixar el monstre a l'espera de rebre emojis que satisfacin el seu ego.

Per tot plegat, Vilardebò abraça, en la seva peça «Res, nada, nothing», el tèxtil i el treball de brodat manual com un acte de rebellia, com a antidots efectius per a combatre la hiperconnectivitat del món actual que sovint ens desconnecta i no ens porta enlloc, com el QR sense contingut, la story que ha caducat o el missatge esborrat: les tres peces d'art de Vilardebò que podem veure en aquesta exposició.

Alba Vilardebò (Sant Cugat del Vallès, 1985) és artista gràfica, graduada en Il·lustració el 2009 a l'Escola Llotja de Barcelona, tècnica que explora des d'aleshores fins entrat l'any 2019. L'any 2015, cursa un postgrau en Disseny Gràfic a Idep, iniciant-se així en la seva professió actual com a dissenyadora gràfica.

Ha exposat el seu treball com a il·lustradora a espais com El Diluvio Universal (Barcelona), Miscelanea (Barcelona), La Puntual (Sant Cugat), Art und Weise (Berlín) i Galeria de Arte Trece (Xile) entre d'altres. També ha col·laborat en diversos projectes editorials; "Ilustradores a la mesa", "Oro Negro", "Els guapos són els rars" d'Agnès Marquès, "Thorazine", "El Diluvio Universal", "COR", "Get Freaky Magazine" (França), "Mayuscule Zine" (EUA) i "Sensa Nostra Magazine" (Berlín).

El març de 2018 comença la seva tasca en disseny gràfic i comunicació dins l'equip gestor dels centres d'arts visuals de Sant Cugat del Vallès. Arran d'aquesta experiència comença a interessar-se per la pràctica artística contemporània, i és l'any 2019 quan s'inicia en l'experimentació de nous formats, majoritàriament relacionats en l'art tèxtil, amb la intenció de treballar un nou discurs i projecte artístic. El juny de 2019 presenta el projecte expositiu "Swipe up" a Consell81 (Barcelona), on mostra la seva primera aproximació al brodat i tapís. A continuació, l'any 2020 és seleccionada a la Biennal d'Art Contemporani Gastronòmic de Cambrils amb la peça "Bon profit 14:13".

ALBERTO ALEJANDRO RODRÍGUEZ

Representación visual o fases de un proceso cognitivo cuyo propósito no resulta en última instancia necesariamente específico, 2017

Estudiant del Màster de Producció i Investigació Artística de la Universitat de Barcelona

Un tríptic escultòric construït a partir de l'amuntegament, encolat i calat a mà de diversos llibres de caràcter científic (matemàtiques, geologia o enginyeria mecànica), escrits en diferents idiomes i trobats en un abocador a la Universitat de l'Havana, configura l'obra que l'artista cubà Alberto Alejandro Rodríguez, resident a l'Hospitalet de Llobregat des de fa quatre mesos, presenta a l'exposició «La incomunicació» del festival Embarrat.

En les pàgines farcides de dades i argumentaris tècnics, ara esdevingudes una sort de poesia visual construïda a partir de volums fets de paper estratificat (analogia dels diferents nivells de coneixement), l'espectador pot observar el que és visualment perceptible: tres petites escultures que configuren un joc de tons, colors i formes dissímils i sinuoses, com si fossin paisatges a petita escala. Malgrat la quantitat d'informació que contenen les escultures, però, ningú no en pot percebre ni comprendre el seu significat primigeni, perquè la informació i els conceptes que contenen les pàgines modelades, per bé que s'adscriuen a uns relats determinats, han estat buidades del seu contingut i ara són il·legibles, incomprendibles a tots els efectes.

Rodríguez, amb la voluntat de reflexionar sobre l'herència cultural que ens ha arribat i també la que s'ha menyspreat, ens proposa, a partir de la tradició artística dels objectes trobats, una lectura oberta i polièdrica sobre les formes amb les quals les persones assimilem els coneixements i els transmeten.

Alberto Alejandro Rodríguez (L'Havana, Cuba, 1995) és graduat de l'Academia Nacional de Bellas Artes San Alejandro (2015) i de la Universidad de Las Artes de Cuba (2020). Actualment està cursant el Màster de Producció i Investigació Artística a la Universitat de Barcelona.

El seu treball transita pels mitjans del dibuix, l'escultura i la instal·lació, desenvolupant una pràctica que explora la relació entre arquitectura i paisatge amb l'objectiu d'expandir les classificacions i categories de diferents fenòmens associats a les formes d'interacció de les persones amb el seu entorn proper.

Recentment la seva obra ha estat orientada a replantejar el que pot ser considerat com a herència cultural en arquitectura i urbanisme, la qual cosa l'ha conduït a estudiar i representar diferents tipologies de llocs, específicament aquelles que han estat deixades de banda a la societat, com un intent de redirigir l'atenció de les persones cap al mateix fenomen.

ANA JARANDILLA

Des-intersección, 2022

Estudiant del Grau de Belles Arts de la Universitat Miguel Hernández d'Elx

Ana Jarandilla ha ideat per a l'exposició «La incomunicació» del festival Embarrat la instal·lació «Des-intersección» conformada per una quantitat indeterminada de barres de ferro d'un metre de llargària suspeses a l'aire amb fil de pescar.

Observant la instal·lació des d'una distància des de la qual la podem guaitar completa, percebem, a primer cop d'ull, un conjunt de barretes metàl·liques que interseccionen entre si, com si estiguessin connectades les unes amb les altres esdevenint un tot entrelligat. Tanmateix, és quan ens hi apropem i copsem al detall l'obra, que ens adonem de l'efecte visual —volgudament enganyós— que provoca la disposició de les diferents barres que, de fet, no tenen contacte entre elles.

D'acord amb la idea de l'artista, el concepte d'incomunicació es pot donar entre qualsevol persona, en les relacions familiars o amoroses, en el món urbà o al medi rural, entre un pres i la comunitat, o en les xarxes socials que, sovint, en comptes d'enxarxar-nos, ens aiellen o desconnecten dels altres.

Així doncs, amb la metàfora visual de les barretes de ferro que es toquen i no es toquen, que és comuniquen o resten aïllades entre elles en unitats independents, Jarandilla deixa la porta oberta a la interpretació de l'espectador, que es deixarà portar o no per aquesta enganyifa visual.

Ana Jarandilla (Calera y Chozas, Toledo, 1997). L'artista toledana està finalitzant el quart curs del Grau en Belles Arts a la Facultat de Belles Arts del campus d'Altea, a la Universidad Miguel Hernández d'Elx. Anteriorment, va estudiar el Grau Superior en Gràfica Publicitària a la Escuela de Arte Talavera, a Talavera de la Reina.

Ha participat a les exposicions fotogràfiques col·lectives "Calerascopia 2016", al Museo Etnográfico de Calera y Chozas, i "Expón tu mejor foto" de Canon a la Galería Kreisler de Madrid, entre d'altres, a més d'haver participat al Projecte de Recerca "Sensibilización en igualdad de género y diversidad sexual mediante intervenciones artísticas en contextos universitarios" amb imatges pròpies al Glossari Visual.

Actualment, ha exposat una de les seves pintures a la VII Edició de CROMÁTICA Biennial de pintura jove a Ourense, i dos projectes artístics a l'exposició col·lectiva "Projects in art", al Centre d'Art Ca Lambert de Xàbia, Alacant.

FRANCESC RUIZ ABAD

Rumors, 2021-2022

Francesc Ruiz Abad, per bé que ara treballa prolíficament des del seu estudi a Palamós, és un artista «nòmada» que ha pintat, dibuixat i rodat per mig món. I és així com aquest esperit erràtic i inquiet, ple d'experiències viscudes, traspua en la seva obra, que és eminentment pictòrica i dibuixada, i que s'in-tueix directa, transparent i vital.

Per a l'exposició «La incomunicació», Ruiz Abad ens proposa «Rumors»: un conjunt de cent dibuixos d'una mida de 15 x 20 cm inspirats en el joc clàssic del telèfon, en el qual un grup de persones posades en fila es transmeten oralment una frase l'una a l'altra.

En el cas de «Rumors», l'execució de la apeça ha seguit un procés similar al joc original: l'artista ha fet un primer dibuix d'un rostre de perfil amb un traç molt elemental i ha convidat, sense donar cap instrucció precisa ni explicar la finalitat del projecte, a cent persones a copiar-lo. Un cop fets tots els dibuixos, l'artista Ruiz Abad, que diu que li fascina veure la capacitat de transformació i interpretació col·lectiva dels sistemes de comunicació, ha fet el darrer dibuix de la col·lecció, tancant així el cercle creatiu.

Ruiz Abad és un artista eclèctic que es troba còmode indagant en el que és lúdic, imprevisible i no controlable, així com experimentant a través del procés procés de treball, un aspecte que considera fonamental en la construcció artística de la seva obra.

Francesc Ruiz Abad (Palamós, 1990) és Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i estudiant d'intercanvi amb HGB Leipzig. Ha exposat el seu treball individualment a Overproduction is Over; Dràcul·la (L'Hospitalet de Llobregat), Pouvoir et Fatigue; Le Beffroi (Montrouge), Empathy Problem; Galeria Javier Silva (Valladolid), Still Cuba; XIII Bient de la Habana (L'Havana), Night on Earth; Mannerheim Gallery (París), A la corda fluixa; Ana Mas Projects (Barcelona), Copy to Learn, Learn to Copy; The LODGE (Los Angeles), I didn't know I was collecting; Fundació Arranz-Bravo (L'Hospitalet de Llobregat) i Jeder kann zeichnen; Theatre Impermanent (Leipzig).

Ha participat en exposicions col·lectives com Superfácil; TUESDAY TO FRIDAY (València), La Bianyal (Vall de Bianya), J(em') accuse o la mort de l'autor; Bòlit. Centre d'art contemporani i MAC (Girona i Martaró), Càpsules de confinament; Fundació Vila Casas (Barcelona), Juntos Aparte. BIENALSUR (Cúcuta, Colòmbia), Red Yellow Blue; Galeria Cadaqués (Cadaqués), Novembre à Vitry; Jean Collet Galerie (París), MECA (San Juan, Puerto Rico), Call 2017; Galeria Luis Adelantado (València) Do You Believe?; Fabra i Coats (Barcelona) i Zeichnung Protest; GfZK (Leipzig), entre altres. És autor de diferents publicacions i ha donat conferències internacionalment com Paper Exhibitions al MoMA Ps1 i Hiding Maps a Yarat Art Center Azerbaijan.

Ha estat estipendiada per institucions públiques i privades com la Fundació Guasch Coranty, Generalitat de Catalunya, Injuve, Sala d'Art Jove i la Fundació Felicia Fuster entre altres. Ha estat finalista del Premi Mardel 2017, Miquel Casablanques 2016 i guanyador del premi d'Arts Visuals Fundació Arranz Bravo i el Grand Prix Jeune Création Européenne. El seu treball forma part de les col·leccions com Deji Art Museum, olorVISUAL, Fundació Guasch Coranty, MACBA Centre d'Estudis, SoHo House, Universitat de Barcelona, Hubert Kretschmer Archiv i Birmingham Museum of Art.

La incomunicació
Festival Embarrat. Creació Contemporània
Museu Trepapat de Tàrraga
Del 27 de maig al 5 de juny de 2022

EMB
AR
RAT

MARINA VILCHES FERRER

Observació callada, 2021-2022

Estudiant del Grau de Belles Arts de la Universitat de Barcelona

Agafar pintura i pinzells gastats, marxar sola a la deriva, restar incomunicada de la família, dels amics i de la resta del món, per a emmarcar els moments que romandran indefinidament en un tros de paper, com si aquest fos un acte poètic, ha estat per a Marina Vilches Ferrer el propòsit d'aquest conjunt de cinquanta-tres dibuixos que ens presenta a l'exposició «La incomunicació».

En l'obra d'aquesta jove artista barcelonina, encara estudiant de segon grau de la universitat de Belles Arts, sorprèn el rastre fresc i després de pretensions artístiques grandiloqüents que els seus pinzells aboquen sobre el paper. Són petjades que ens conviden a immiscir-nos en el viatge que ella ha fet, en l'experiència que ha viscut en solitari; una experiència on s'intueix la voyeur diligent que és, la passejant que observa petits instants de vida que desapareixerien per sempre més en el temps que no s'atura, si no fos perquè ella els reté amb el seu art.

Així, doncs, Marina Vilches Ferrer pinta la vida d'una manera molt expressiva, dibuixa fets ocorreguts que podrien ser irrelevants als ulls del món, però que per a l'artista contenen completa la magnitud del «moment que ha sigut»¹ —un concepte, aquest, que el semiòleg Roland Barthes atribuïa a la fotografia com a mitjà per excel·lència de la memòria— és que la jove artista pintora acaba de descobrir just fa uns mesos, mentre feia pràctiques a la universitat, que la fotografia analògica, amb un pas més lent i calmat que la digital, podria ser, més que la pintura, la seva raó de ser com a artista.

Tant se val, però, si l'eina és el pinzell que dibuixa amb pintura o la càmera que deixa passar la llum per a imprimir una imatge latent sobre el negatiu, el cas de la Marina és el d'una artista de mirada lliure que s'apropia de diminuts mons que ja han desaparegut, però que ara ens els mostra a través de tot el seu univers creatiu.

1. La Cámara Lúcida. Roland Barthes, 1989. Paidós Comunicació.

Marina Vilches Ferrer (Barcelona, 2002) ha estudiat el batxillerat artístic i actualment combina els estudis de Belles Arts a la Universitat de Barcelona amb els de piano clàssic a l'ESMUC. La seva experiència en el món de la música i l'art arriba aprenent de diverses acadèmies d'art i pianistes. L'apassiona qualsevol representació de l'art, així com la música, enfocada en el piano i la música clàssica.

Li fascina l'art des de que té ús de raó. I sempre l'ha dut amb ella, transformant-lo en un estil de vida, a vegades auster i altres de sobte molt exuberant i fluid. Però el que té clar és que li agrada entendre les coses com a peces d'un gran trencaclosques artístic. Té com a passatemps passejar i fotografiar, dibuixar o escriure els moviments o quietuds que hi ha al voltant. Ha anat fent projectes fora de la facultat, pel propi plaer de crear.

És el primer cop que exposa en un ambient no relacionat amb la facultat d'art. La seva idea és dedicar-se a la docència i alhora guanyar-se la vida amb projectes i idees que convencin algú.

MARTA CRESPI

La importància de la paraula, 2021

Estudiant del Grau de Belles Arts de la
Universitat de Barcelona

El llenguatge és una eina de comunicació imprescindible; però, ¿què passa quan una persona no sap llegir ni escriure, és a dir, quan no comparteix els codis amb els quals es comunica la seva comunitat?

A «La importància de la paraula», Marta Crespi posa el focus en la necessitat que tenen les persones de ser alfabetitzades si no volen quedar excloses de la societat; i utilitza com a punt de partida les vivències de joventut del seu avi Pere, uns records marcats per la manca d'educació reglada a causa —subratlla Crespi— de les desigualtats estructurals del sistema; unes desigualtats que malauradament semblen perpetrades en el temps, i que són un fre evident al desenvolupament integral de la persona.

Per a materialitzar la idea al voltant de la necessitat imperiosa de tenir accés a l'educació, la jove artista mallorquina copia sobre un motlle d'alginat algunes paraules que troba pel carrer, i després les trasllada sobre unes peces de guix de la mida d'una petita totxana. Per a Crespi, el guix és un material pobre, emprat sovint en feines precàries, com les que feia el seu avi. Mentre que les paraules usades en aquest projecte són les que hom pot descobrir a la via pública («aigua», «parcs» o «camí»); i són les mateixes paraules que el seu avi fitava caminant pels carrers de Campanet, el seu poble, quan era un nen, però que en aquell moment no les podia entendre, perquè no sabia ni llegir ni escriure.

La peça peça que es pot veure en l'exposició «La incomunicació» està configurada per divuit peces de guix, disposades a terra, i un àudio on l'avi de l'artista explica els seus records de joventut.

Marta Crespi Campomar (Mallorca, 2001), és estudiant de Belles Arts i desenvolupa una pràctica artística multidisciplinària que posa el focus d'atenció en aquelles problemàtiques socials que tenen lloc en el seu context. El seu treball, de naturalesa conceptual, evoluciona en consonància amb l'experimentació de nous materials i mitjans. És per això que la seva obra utilitza pràctiques narratives i objectuals, vídeo, performance i instal·lació que serveixen com a dispositius d'investigació.

La pràctica artística és tractada des de l'experiència quotidiana i, a partir d'allò viscut o rebut a través d'una herència familiar, assenyalar desigualtats estructurals presents encara en l'actualitat.

MIGUEL ALEJOS

Museo, terreno de comunicación, 2019

«Museo, terreno de comunicación» versa sobre les línies de comunicació i incomunicació que s'estableixen en el museu mitjançant els diferents elements que acompanyen l'exhibició de l'obra d'art (focus, cartelles, vitrines, línia de seguretat, etc.). Aquests elements, principalment destinats a facilitar la comprensió de l'exposició, no estan exempts de significat, atès que dibuixen una distància entre objecte i cos, entre obra i públic, alhora que accentuen el valor d'allò que és artístic i del que no ho és.

A partir, doncs, de l'esquema bàsic de comunicació, amb l'emissor, el canal, el missatge, el codi i el receptor com a protagonistes, Miguel Alejos ens proposa un joc visual amb tretze línies de comunicació (focus, línia de seguretat, cartella, museu, vitrina, obra d'art o espectador) que ha il·lustrat mitjançant fotografies fetes en museus.

L'obra que es pot veure a l'exposició «La incomunicació» de l'Embarrat és una instal·lació composta de projector, marcs de diapositives i pantalla que el públic ha d'activar mitjançant el comandament de l'aparell reproductor, construint d'aquesta manera les seves pròpies línies de comunicació i informació, construint la seva pròpia obra.

L'objectiu d'Alejos, com a artista, és crear projectes que posen el focus en aspectes que sovint passen desapercebuts per a l'espectador.

Miguel Alejos Parra (València, 1995) és graduat en Belles Arts per la Universitat Politècnica de València, també ha cursat estudis d'arts a l'Acadèmia UMPRUM de Belles Arts, disseny i arquitectura de Praga i Màster en Investigació i Creació en Art per la Universitat del País Basc. Actualment viu i treballa entre València i Bilbao.

Ha participat en residències artístiques al Museo Arte Contemporáneo Gas Natural Fenosa 2018, Centro Huarte 2019, IVAM Centro de Investigaciones colaborativas 2020,

Fundación BilbaoArte 2021 o Residència Jiser a Tunísia 2022. Exposicions individuals com "Espacio de aproximación" al Centro Cultural Montehermoso o "Luz que atraviesa" al programa Forma, Espais d'art Contemporani a Balaguer. Exposicions col·lectives com "Un Mundo sin cualidades" a la Galeria CarrerasMugica 2021, XXIII Mostra Art Públic Universitat de València, Hybrid Fair Madrid 2018, Bienal Valencia Ciutat Vella Oberta, Klauzura Projects UMPRUM Praga, FIG Bilbao o el Museo ABC Madrid.

Paral·lelament ha desenvolupat activitats de mediació i gestió cultural com la 91 sesión Cine Ilegal a l'espai Bulegoa z/b Bilbao 2021 i des del 2020 coordina el programa Finestrat Arte Público en col·laboració amb la Universitat Miguel Hernández i el Museu d'Art Contemporani d'Alacant (MACA).

ROMINA CASILE

Prácticas de declamación, 2022

Doctoranda en Humanitats, Arts i Educació
per la Universidad de Castilla-La Mancha

Instal·lació amb vídeo, teles penjades i recipients de ceràmica.

Romina Casile és una artista i investigadora multidisciplinària que resideix a Madrid. La seva pràctica artística consisteix a hibridar els llenguatges del so, el cos i la paraula amb relació a un espai concret i definit, mentre posa el focus de la seva creativitat a explorar els camins i les formes de la comunicació, sobretot les interferències inherents a l'acte comunicatiu i els efectes que aquestes produeixen en les persones.

En el projecte «Prácticas de declamación», que presenta a l'exposició «La incomunicació» del festival Embarrat, Casile inclou dues propostes de caràcter multidisciplinari que ha anat evolucionant amb el temps. Ambdues tenen com a protagonistes òrgans que involucren la parla, com a llengua o la boca i, en ambdues, l'artista persisteix en la idea d'anar més enllà de la creació d'una mera obra d'art que es materialitza en una forma concreta i s'exibeix, per abraçar d'una manera més profunda el procés artístic des d'una mirada oberta i experimental.

A «A través de la lengua», Casile usa el vídeo, filmant un primer pla sobre la boca, per a preguntar-se si la llengua es pot convertir en un òrgan independent; així com indaga sobre els seus moviments repetitius i què signifiquen.

D'altra banda, «Léxico de charcos», una peça formalitzada a través de tres teles penjades del sostre que simbolitzen tres llargues llengües abocades a uns recipients amb líquid, és com una metàfora visual dels vestigis d'accions passades que aglutinen el moviment, la intensitat i els afectes que deriven dels moviments que fa la llengua quan aquesta s'expressa de qualsevol forma: parlant, llepant o besant. En aquest sentit, la instal·lació ens recorda un lloc de trobada, i Casile expressa aquest punt d'encontre a través del contacte entre diferents materials que es comuniquen entre si (la tela, l'aigua tenyida i el recipient).

Romina Casile (Rosario, Argentina, 1992) és artista i investigadora. Llicenciada en Belles Arts per la Universidad Nacional de Rosario, Argentina, posseeix un Màster en Investigació en Pràctiques artístiques i visuals a la Universidad de Castilla-La Mancha, on es troba realitzant un Doctorat en Humanitats, Arts i Educació com a contractada Predoctoral del Pla propi R+D+i de la UCLM cofinançat pel FSE.

La seva obra inclou diferents formats: instal·lacions, performances, àudios, peces gràfiques, textos i tallers. La seva pràctica es desenvolupa a través de configuracions col·laboratives i afectives com a política del fer. Li interessa formar part d'espais d'acció i pensament on esbrinar la pràctica artística, compartir inquietuds i maneres de fer.

És cofundadora de Fràgil i Vulnerable, un col·lectiu de producció de trobades al voltant de les pràctiques artístiques, metodologies, lectures i trobades al costat de Claudia Pérez De Sanctis. Des del 2020 col·labora amb el grup de recerca ARTEA Investigación y Creación Escénica. El 2021 va participar de la XII edició del Programa de Artistas del Departament d'Art de la Universidad Torcuato Di Tella (Argentina).

Ha format part de diverses exposicions, festivals i residències artístiques a diferents ciutats d'Argentina i d'Espanya, com: Ob Skena, Centro Huarte, Navarra (2019); Fuera Fuera a CentroCentro, Madrid (2020); In-Sonora Festival de arte sonoro e interactivo, Madrid (2018); Residencia Manta, San Martín de los Andes (2014). Ha obtingut diferents beques dels dos països per continuar amb la seva producció i investigació artística, entre les quals destaquen les del Fondo Nacional de Artes (2013, 2016), Fundación Carolina (2018), Convocatoria de Apoyos, Provincia de Santa Fe (2018). El 2014 va obtenir el Segundo Premio Adquisición al "Premio Itaú Cultural de Artes Visuales" 2014/15.

La incomunicació

Festival Embarrat. Creació Contemporània
Museu Trepal de Tàrraga
Del 27 de maig al 5 de juny de 2022

EMB
AR
RAT